

บทที่ ๓

ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือน กับสถานการณ์การกระทำผิดและการเปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องวัจนกรรม การดักเตือนในภาษาไทยกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากที่ได้กล่าวมาในบทที่ ๒ แล้วว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีสถานภาพเป็นครูใช้กลวิธีทางภาษาใดบ้างในวัจนกรรมการดักเตือน แต่ละกลวิธีมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารอะไรบ้าง และการปรากฏร่วมของกลวิธีเป็นอย่างไร ในบทนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนกับสถานการณ์การกระทำผิด เนื่องจากผู้วิจัยมีสมมติฐานเบื้องต้นว่าสถานการณ์การกระทำผิดเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือน โดยสถานการณ์การกระทำผิดในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดขึ้นตามที่กล่าวถึงในหัวข้อ ๑.๔.๒

นอกจากประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนกับสถานการณ์การกระทำผิดแล้ว ในบทนี้ผู้วิจัยจะได้เปรียบเทียบประเด็นสำคัญจากผลการศึกษาในงานวิจัยนี้กับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เห็นการแสดงวัจนกรรมการดักเตือนในวัฒนธรรมไทยชัดเจนขึ้น

๓.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนกับ สถานการณ์การกระทำผิด

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนกับสถานการณ์การกระทำผิดแต่ละสถานการณ์ แล้วจึงเปรียบเทียบความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์การกระทำผิดต่างๆ พร้อมทั้งสรุปให้เห็นภาพรวมดังต่อไปนี้

๓.๑.๑ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์การกระทำผิด ต่างๆ

จากผลการศึกษา สามารถแบ่งกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนตามสถานการณ์การกระทำผิดต่างๆ ดังนี้

๓.๑.๑.๑ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ สามารถแสดงออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๓๘ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๓๐	๑.๑๐
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๒๐	๐.๖๓
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ผิด ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๒	๐.๘๑
๔. การแสดงการถาม	๒๑	๐.๖๖
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๒๐	๐.๖๓
๖. การเสนอแนะ	๒๒	๐.๘๑
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๘	๐.๒๕
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๒	๐.๐๖
๙. การกล่าวลงโทษ	๒๒	๐.๘๑
๑๐. การตั้งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๑๘	๐.๖๖
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้น ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๔	๐.๑๔
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๖	๐.๒๒

ตารางที่ ๓๘(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๓.การแสดงความสงสัยหรือ ประหลาดใจ	๔	๐.๑๔
๑๔.การแสดงความผิดหวังต่อการ กระทำนั้น	๗	๐.๒๕
๑๕.การใช้ถ้อยคำนัยพหุพัน	๑๖	๐.๕๕
๑๖.การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๓	๐.๑๑
๑๗. การใช้จำนวน	๔	
๑๘. การใช้อุปลักษณ์	๔	๐.๑๔
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่ พอใจ	๓	๐.๑๑
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับ การกระทำนั้น	๓	๐.๑๑
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการ กระทำนั้น	๔	๐.๑๔
๒๒. การแสดงการชม	๔	๐.๑๔
๒๓. การให้โอกาสเลิกหรือแก้ไข การกระทำเดิม	๓	๐.๑๑
๒๔.การแสดงว่าตระหนักในสิทธิ ของผู้ฟัง	๒	๐.๐๗
๒๕.การแสดงความคาดหวังต่อผู้ฟัง	๑	๐.๐๓

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ
กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๑๕ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดัดเดือนตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๑๑๕	๒.๘๒
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวัจนกรรมได้ทันที	๑๐๐	๒.๓๗
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๕๐	๒.๑๓
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวัจนกรรมการดัดเดือน	๔๒	๐.๕๕
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๑๖	๐.๓๗
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๑๖	๐.๓๗
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๗	๐.๑๖

จากตารางที่ ๑๕-๑๖ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวัจนกรรมการดัดเดือน โดยใช้กลวิธีความสุภาพและกลวิธีตรงในอัตราส่วนที่แตกต่างกันเท่าตัว กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังและตนเองรวมกันร้อยละ ๔.๕๕ (มาจากกลวิธีที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังร้อยละ ๒.๘๒ และกลวิธีที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูดร้อยละ ๒.๑๓)มากกว่ากลวิธีตรงที่ใช้เพียงร้อยละ ๒.๓๗ ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างคำนึงการลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและตนเองมากกว่าความชัดเจนในการสื่อความ และหากพิจารณาค่าความถี่ของกลวิธีในสถานการณ์นี้จะเห็นว่าสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือกลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง แม้ว่าการดัดเดือนเรื่องมาเรียนสายอาจจะคุกคามหน้าของผู้ฟังน้อยกว่าการดัดเดือนเรื่องที่ร้ายแรงกว่า

๒. จากตารางที่ ๑๘ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวัจนกรรมการคัดเดือน ได้แก่ ๑) การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๑.๑๐) ๒) การเสนอแนะ การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และ การกล่าวลงโทษ (พบร้อยละ ๐.๘๑ เท่ากัน) และ ๓) การแสดงการถาม (พบร้อยละ ๐.๗๗) ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า การที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีการอ้างกฎหรือบุคคลอื่นมากที่สุด อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่าง เห็นว่าการมาเข้าเรียนสายขัดกับระเบียบการเข้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างจึงเลือกใช้กลวิธีนี้มากที่สุดใน การคัดเดือน ส่วนกลวิธีที่มีค่าความถี่รองลงมา มีเท่ากับ ๓ กลวิธี ซึ่งได้แก่ การเสนอแนะ การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และ การกล่าวลงโทษ อาจเนื่องมาจากแม้การมาเข้าเรียนสายเป็นสิ่งที่ขัดกับระเบียบการเข้าชั้นเรียนที่ผู้เป็นครูจำเป็นต้องบอกถึงความไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมของการกระทำและกล่าวลงโทษ แต่ขณะเดียวกันก็ควรที่จะเสนอแนะแนวทางให้ผู้ศิษย์ปฏิบัติด้วย ดังนั้นจึงทำให้กลวิธีทั้ง ๓ กลวิธีข้างต้นมีค่าความถี่เท่ากัน และกลวิธีที่มีค่าความถี่สูงเป็นลำดับที่ ๓ ได้แก่การแสดงการถาม (พบร้อยละ ๐.๗๗) ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวอาจเห็นว่าการคัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นการทำให้ผู้ฟังเสียหน้า จึงจำเป็นต้องใช้กลวิธีการแสดงการถามซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพ

๓. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ นอกจากจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักเลือกใช้กลวิธีการอ้างกฎหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมซึ่งมีค่าความถี่สูงสุดแล้ว จากข้อมูลคำตอบ ผู้วิจัยยังพบข้อสังเกตอีกว่ากฎหรือบุคคลอื่นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อ้างถึงนั้น มักเป็นกฎหรือบุคคลอื่นที่มีอำนาจลงโทษผู้ฟังจากการมาเข้าเรียนสาย เช่น กฎระเบียบเรื่องการเข้าชั้นเรียน อาจารย์ประจำวิชา ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

-นักศึกษา มาสายเป็นประจำบ่อยๆอย่างนี้ อาจารย์ประจำวิชาเค้าจะไม่ให้สิทธิสอบ
ได้นะคะ (๒๓๕)

จากตัวอย่างที่ (๒๓๕) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างอ้างถึง “อาจารย์ประจำวิชา” ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมาเข้าเรียนสายขัดกับกฎระเบียบของการเข้าชั้นเรียนจึงจำเป็นต้องอ้างถึงอาจารย์ประจำวิชาเพื่อแสดงการคัดเดือน และการอ้างถึงอาจารย์ประจำวิชาดังกล่าวยังช่วยในการ โน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อฟังและคล้อยตามคำคัดเดือนด้วย

๓.๑.๑.๒ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังแต่งตัว
ล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังแต่งตัวล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ สามารถแสดงออกเป็นตารางได้
ดังนี้

ตารางที่ ๔๐ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดัดเตีอนในสถานการณ
ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๓๓	๑.๒๑
๒. การใช้ถ้อยคำลั่น หนักความรุนแรง	๓๘	๑.๔๐
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๖	๐.๕๖
๔. การแสดงการถาม	๓๕	๑.๒๕
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๓๐	๑.๑๐
๖. การเสนอแนะ	๗	๐.๒๔
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๒๑	๐.๗๗
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๕	๐.๓๓
๙. การกล่าวลงโทษ	๑๗	๐.๖๒
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๒๔	๐.๘๘
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๓	๐.๑๑
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๕	๐.๑๘
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือประหลาดใจ	๗	๐.๒๕
๑๔. การแสดงความผิดหวังต่อการกระทำนั้น	๑๔	๐.๕๑
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๑๒	๐.๔๔
๑๖. การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๑๔	๐.๕๑
๑๗. การใช้สำนวน	๕	๐.๑๘
๑๘. การใช้อุปลักษณ์	๒	๐.๐๗
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ	๑๐	๐.๓๖

ตารางที่ ๔๐(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับ การกระทำนั้น	๔	๐.๑๔
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำ นั้น	๓	๐.๑๑
๒๒. การแสดงการชม	๓	๐.๑๑
๒๓. การให้โอกาสเลิกหรือแก้ไข การกระทำเดิม	๒	๐.๐๗
๒๔. การปลอบผู้ฟัง	๔	๐.๑๔
๒๕. การแสดงว่าตระหนักในสิทธิ ของผู้ฟัง	๓	๐.๑๑

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับ
บ้านดึกเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีทางภาษาที่มี
วัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๔๑ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๑๕๐	๓.๕๖
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๑๒๑	๒.๘๓
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๑๑๖	๒.๗๕
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการดักเตือน	๘๐	๑.๘๕
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๓๗	๐.๘๗
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๑๒	๐.๒๘
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๓	๐.๐๗

จากตารางที่ ๔๐-๔๑ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง เช่น การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง ฯลฯ ถึงร้อยละ ๓.๕๖ มากกว่ากลวิธีตรง เช่น การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม ฯลฯ ที่ใช้เพียงร้อยละ ๒.๘๓ กว่าเท่าตัว ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกประจำอาจคุกคามหน้าของผู้ฟังได้มาก นอกจากนี้การแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างยังคำนึงถึงหน้าของตนเองเป็นสำคัญด้วยดังจะเห็นได้จากการใช้กลวิธีเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง เช่น การอ้างกฎหรือนุคคลอื่น ฯลฯ ที่ใช้ถึงร้อยละ ๒.๗๕ นับได้ว่ากลวิธีที่ใช้ในสถานการณ์นี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง

๒. จากตารางที่ ๔๐ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวันกรรมการคัดเลือก ได้แก่ ๑) การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง (พบร้อยละ ๑.๔๐) ๒) การแสดงการถาม (พบร้อยละ ๑.๒๕) และ ๓) การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๑.๒๑) โดยผู้วิจัยพบว่ากฎหรือบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างอ้างถึงส่วนใหญ่มักเป็นกฎหรือบุคคลที่มีอำนาจลงโทษผู้ฟังจากการแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึก เช่น กฎระเบียบเรื่องการแต่งกายของสถาบันการศึกษา อาจารย์ฝ่ายปกครอง ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

- แต่งตัวแบบนี้ แลมหงกลับบ้านค่ำๆมีคๆ ระวังอาจารย์ (เอ่ยชื่ออาจารย์ฝ่ายปกครอง) จะเรียกพบล่ะ (๒๑๖)

จากตัวอย่างที่ (๒๑๖) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างอ้างถึง “อาจารย์ฝ่ายปกครอง” ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่สมควรกระทำสำหรับนักเรียนหรือนิสิตนักศึกษา จึงจำเป็นต้องอ้างถึงอาจารย์ฝ่ายปกครองเพื่อแสดงการคัดค้าน และการอ้างถึงอาจารย์ฝ่ายปกครองยังช่วยในการโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อฟังและคล้อยตามคำคัดค้านด้วย

๓.๑.๑.๓ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังติดหูหรืออย่างหนัก

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังติดหูหรืออย่างหนัก สามารถแสดงออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๔๒ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการตักเตือนในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังคิดนุหรืออย่างหนัก

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๘	๑.๐๓
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๒๔	๐.๘๘
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๓๐	๑.๑๐
๔. การแสดงการถาม	๑๕	๐.๖๐
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๒๒	๑.๘๑
๖. การเสนอแนะ	๑๐	๐.๓๖
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๓๐	๑.๑๐
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๑๒	๐.๔๔
๙. การกล่าวลงโทษ	๑๕	๐.๖๐
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๒๐	๐.๖๓
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๕	๐.๑๘
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๘	๐.๒๕
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือประหลาดใจ	๕	๐.๑๘

ตารางที่ ๔๒(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังคิดบุหรืออย่างหนัก

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละจาก
๑๔. การแสดงความผิดหวังต่อการกระทำนั้น	๑๐	๐.๓๖
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๑๐	๐.๓๖
๑๖. การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๓	๐.๑๑
๑๗. การใช้สำนวน	๑๒	๐.๔๔
๑๘. การใช้อุปลักษณ์	๕	๐.๓๓
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ	๒	๐.๐๗
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำนั้น	๓	๐.๑๑
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำนั้น	๒	๐.๐๗
๒๒. การแสดงการชม	๑	๐.๐๓
๒๓. การปลอบผู้ฟัง	๓	๐.๑๑
๒๔. การเสนอความช่วยเหลือ	๓	๐.๑๑
๒๕. การแสดงความสงสารหรือเห็นใจ	๒	๐.๐๗

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังคิดบุหรืออย่างหนัก กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๔๑ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนตามวัตถุประสงค์
ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังติบหรืออย่างหนัก

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๑๒๒	๒.๘๕
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๑๐๖	๒.๕๑
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๑๐๓	๒.๔๔
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการดักเตือน	๗๐	๑.๖๖
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๕๑	๑.๒๑
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๑๐	๐.๒๓
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๕	๐.๑๑

จากตารางที่ ๔๒-๔๓ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังติบหรืออย่างหนัก ได้ดังนี้

๑.ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังติบหรืออย่างหนัก กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีความสุภาพทั้งที่เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังและหน้าของตนเองและกลวิธีตรงในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง เช่น การแสดงการถามฯลฯ ร้อยละ ๒.๘๕ กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้พูด เช่น การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นฯลฯ ร้อยละ ๒.๕๑ และกลวิธีตรง เช่น การกล่าวลงโทษ ฯลฯ ร้อยละ ๒.๔๔ ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังติบหรืออย่างหนักแม้จะเป็นการคุกคามหน้าของผู้พูดและผู้ฟัง แต่ผู้พูดก็จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีตรงเพื่อสื่อความให้ผู้ฟังเลิกพฤติกรรมการติบหรืออย่างชัดเจน เพราะพฤติกรรมดังกล่าวมีผลเสียต่อสุขภาพของผู้ฟังและผู้อื่น จึงอาจกล่าวได้ว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์นี้ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง

๒. จากตารางที่ ๔๒ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังคิดบุหรืออย่างหนัก ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวัจนกรรมการดัดเดือน ได้แก่ ๑) การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ (พบร้อยละ ๑.๑๐ เท่ากัน) ๒) การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๑.๐๓) และ ๓) การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง (พบร้อยละ ๐.๘๘) ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีการบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมซึ่งจัดเป็นกลวิธีตรงเท่ากับกลวิธีการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ซึ่งเป็นกลวิธีที่ทำให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสถานการณ์การสูบบุหรี่เป็นสถานการณ์ที่ทำให้ผู้ฟังและบุคคลข้างเคียงมีสุขภาพไม่ดี จึงจำเป็นต้องใช้กลวิธีตรง ขณะเดียวกันการอธิบายโทษของบุหรี่ยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ก็น่าจะทำให้ผู้ฟังเห็นภาพของผลร้ายจากพฤติกรรมดังกล่าวได้ดีที่สุด

๓. นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าการใช้กลวิธีการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังคิดบุหรืออย่างหนัก อุทาหรณ์ส่วนใหญ่ที่กลุ่มตัวอย่างยกขึ้นมักเป็นบุคคลที่สาธารณชนทั่วไปรู้จักหรือเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักแสดง ฯลฯ ที่ได้รับผลร้ายจากการคิดบุหรืออย่างหนัก ตัวอย่างเช่น

- สูบบุหรี่มากไม่คืนะ คูอย่าง(เอ๋ยชื่อคาราตลกท่านหนึ่ง) ธิ ยังเป็นมะเร็งตายเพราะ
บุหรี่ยเลย (๒๓๗)

จากตัวอย่างที่ (๒๓๗) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกยกอุทาหรณ์ของ “คาราตลก” ท่านหนึ่งที่สูบบุหรี่อย่างหนัก จนต้องเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการยกเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์จากบุคคลที่มีชื่อเสียงซึ่งในที่นี้คือ “คาราตลก” น่าจะทำให้ผู้ฟังเห็นภาพของผลร้ายจากพฤติกรรมดังกล่าวได้ดีที่สุด

๓.๑.๑.๔ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยา
ลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ สามารถแสดงออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๔๔ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังกี่ยวลคความอ้วนที่ไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๓๒	๑.๑๘
๒. การใช้ถ้อยคำคนนำหนักความรุนแรง	๒๒	๐.๘๑
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๔	๐.๘๘
๔. การแสดงการถาม	๒๓	๐.๘๕
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๓๕	๑.๒๕
๖. การเสนอแนะ	๑๓	๐.๔๗
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๒๘	๑.๐๓
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๑๐	๐.๓๖
๙. การกล่าวลงโทษ	๑๖	๐.๕๙
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๒๑	๐.๗๗
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒	๐.๐๗
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๔	๐.๑๔

ตารางที่ ๔๔(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๓.การแสดงความสงสัยหรือ ประหลาดใจ	๔	๐.๑๔
๑๔.การแสดงความคิดหวังต่อการ กระทำนั้น	๑๒	๐.๔๔
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๑๔	๐.๕๑
๑๖.การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๒	๐.๐๗
๑๗. การใช้สำนวน	๗	๐.๒๕
๑๘. การใช้อุปมาอุปไมย	๒๖	๐.๘๖
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่ พอใจ	๑๒	๐.๑๑
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับ การกระทำนั้น	๒	๐.๐๗
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำ นั้น	๓	๐.๒๕
๒๒. การแสดงการชม	๒	๐.๑๘
๒๓. การปลอบผู้ฟัง	๒	๐.๔๔
๒๔.การเสนอความช่วยเหลือ	๒	๐.๐๗
๒๕.การแสดงความสงสารหรือ เห็นใจ	๔	๐.๑๑

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้
อยู่ในความควบคุมของแพทย์ กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือน โดยใช้กลวิธีทางภาษา
ที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๔๕ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนตามวัตถุประสงค์
ในการสื่อสารที่ใช้สถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ใน การสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้า ของผู้ฟัง	๑๓๐	๓.๐๘
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ ทันที	๑๒๐	๒.๘๔
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้า ของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจ จากผู้ฟัง)	๑๐๒	๒.๔๒
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรม การดักเตือน	๖๗	๑.๕๕
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็น ภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๖๑	๑.๕๔
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชด ประชัน	๑๔	๐.๓๓
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึง เครียดในการสนทนา	๕	๐.๑๑

จากตารางที่ ๔๔-๔๕ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่
ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความ
ควบคุมของแพทย์ได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์
กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีความสุภาพทั้งที่เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังและหน้าของตนเองและกลวิธี
ตรงในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังเช่น การใช้
ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง ฯลฯ ร้อยละ ๓.๐๘ กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้พูด เช่น การอ้างกฎ
หรือบุคคลอื่น ฯลฯ ร้อยละ ๒.๘๔ และกลวิธีตรง เช่น การสั่งให้เลิกการกระทำนั้น ฯลฯ ร้อยละ
๒.๔๒ ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความ
อ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมแพทย์ แม้จะเป็นการคุกคามหน้าของผู้พูดและผู้ฟัง แต่ผู้พูดก็
จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีตรงเพื่อสื่อความให้ผู้ฟังเลิกพฤติกรรมกินยาอย่างชัดเจน เพราะ

พฤติกรรมดังกล่าวมีผลเสียต่อสุขภาพของผู้ฟังโดยตรง จึงอาจกล่าวได้ว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดัดเคื่อนในสถานการณ์นี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีวามสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง

๒. จากตารางที่ ๔๔ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินขาดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ ในวจนกรรมการดัดเคื่อน ได้แก่ ๑) การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น (พบร้อยละ ๑.๒๕) ๒) การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๑.๑๘) และ ๓) การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ (พบร้อยละ ๑.๐๓) ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีการบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำ อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสถานการณ์การกินขาดความอ้วนเป็นสถานการณ์ที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดอันตรายได้ และการอธิบายโทษของขาดความอ้วนด้วยการอ้างกฎหรือบุคคลอื่นและการยกเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ก็น่าจะทำให้ผู้ฟังเห็นภาพของผลร้ายจากพฤติกรรมและโน้มน้าวผู้ฟังได้ดีที่สุด

๓. ผู้วิจัยยังพบว่าการใช้กลวิธีการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกินขาดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ อุทาหรณ์ส่วนใหญ่ที่กลุ่มตัวอย่างยกขึ้นมักเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักแสดง ฯลฯ หรือเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับผู้ฟัง เช่น รุ่นพี่ หรือเพื่อนจากสถาบันการศึกษาเดียวกันกับผู้ฟัง ฯลฯ ที่ได้รับผลร้ายจากการกินขาดความอ้วนที่ไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ ตัวอย่างเช่น

- อ้าว..จริงหรอเนี่ยที่เธอกินขาดความอ้วน กินขาดความอ้วน ไม่ได้อยู่ในความควบคุมของหมออย่างเนี่ยะมันอันตรายนะ มีรุ่นพี่คนนึงเค้าก็กินแบบเธอ ฐึ้มบี้
เค้าล้มพับนอนโรงพยาบาลเป็นปีๆ (๒๑๘)

จากตัวอย่างที่ (๒๑๘) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกยกอุทาหรณ์ของ “รุ่นพี่ร่วมสถาบัน” คนหนึ่งที่ต้องเข้าตรงพยาบาลจากการกินขาดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการยกเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์จากบุคคลที่ใกล้ชิดกับผู้ฟัง ซึ่งในที่นี้คือ “รุ่นพี่ร่วมสถาบัน” น่าจะทำให้ผู้ฟังเห็นภาพของผลร้ายจากพฤติกรรมดังกล่าวได้ดีที่สุด

**๓.๑.๑.๕ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้
จ่ายเงินพุ่มเพื่อยุติถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน**

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือน
ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินพุ่มเพื่อยุติถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน สามารถแสดง
ออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๔๖ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการตักเตือนในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้น ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๖	๐.๕๕
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๔๐	๑.๔๓
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๗	๐.๖๒
๔. การแสดงการถาม	๒๐	๐.๗๓
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๑๑	๐.๔๐
๖. การเสนอแนะ	๓๕	๑.๒๕
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๑๐	๐.๓๖
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๒๗	๐.๕๕
๙. การกล่าวลงโทษ	๔	๐.๑๔
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๓	๐.๑๑
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้น ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๕	๐.๗๐
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๑๕	๐.๕๕
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือประหลาดใจ	๑๗	๐.๖๒

ตารางที่ ๔๖ (ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการคัดเดือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๔.การแสดงความผิดหวังต่อการกระทำนั้น	๔	๐.๑๔
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๔	๐.๑๔
๑๖.การ โทษถึงอื่นหรือผู้อื่น	๗	๐.๒๕
๑๗. การใช้สำนวน	๕	๐.๓๓
๑๘. การใช้อุปสรรค	๓	๐.๑๑
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ	๒	๐.๐๗
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำนั้น	๕	๐.๓๓
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำนั้น	๑	๐.๐๓
๒๒. การแสดงการชม	๑	๐.๐๓
๒๓. การเสนอความช่วยเหลือ	๔	๐.๑๔
๒๔.การแสดงว่าตระหนักในสิทธิของผู้ฟัง	๒	๐.๐๗
๒๕. การพูดตลก	๒	๐.๐๗

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวัจนกรรมการคัดเดือน โดยใช้กลวิธีทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๔๑ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๒๑๐	๔.๕๘
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๑๒๕	๒.๕๖
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อ ทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๔๑	๐.๕๗
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการดักเตือน	๓๔	๐.๘๐
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๒๒	๐.๕๒
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๘	๐.๑๘
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๔	๐.๐๕

จากตารางที่ ๔๖-๔๗ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินลงทะเบียนเรียนได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังและตนเองและกลวิธีตรงในอัตราส่วนที่แตกต่างกันมาก กล่าวคือใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังเช่น การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง ฯลฯ ร้อยละ ๔.๕๘ กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้พูดเช่น การอ้างกฎหรือบุคคลอื่น ฯลฯ ร้อยละ ๒.๕๖ และกลวิธีตรง เช่นการกล่าวลงโทษ ฯลฯ ร้อยละ ๐.๕๗ ดังนั้นการแสดงการดักเตือนในสถานการณ์นี้จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือกลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง

๒. จากตารางที่ ๔๖ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับการลงทะเบียนเรียน ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่าง

เลือกใช้ในวัจนกรรมการดัดเตือน ได้แก่ ๑) การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง (พบร้อยละ ๑.๔๗) ๒) การเสนอแนะ (พบร้อยละ ๑.๒๕) และ ๓) การแสดงความเป็นห่วง (พบร้อยละ ๐.๕๕) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการดัดเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยเป็นการทำให้ผู้ฟังเสียหน้า แต่ขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างก็ได้แสดงความเป็นห่วงในฐานะครู เนื่องจากถ้าผู้ฟังไม่ลงทะเลเบียนเรียน ผู้ฟังก็อาจจะพ้นจากสภาพความเป็นนักเรียนหรือนิสิตนักศึกษาได้ ตัวอย่างเช่น

- (เอ่ยชื่อ) เธอใช้เงินเกินตัวแบบนี้ จนไม่มีเงินลงทะเลเบียน ครูเป็นห่วงรณะ กลัวเราจะพ้นสภาพความเป็นนักเรียนได้ (๒๓๕)

จากตัวอย่างที่ (๒๓๕) จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการแสดงความเป็นห่วงในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับ ไม่มีเงินลงทะเลเบียนเรียน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความเป็นห่วงในฐานะครู เนื่องจากถ้าผู้ฟังไม่ลงทะเลเบียนเรียน ผู้ฟังก็อาจจะพ้นจากสภาพความเป็นนักเรียนได้

๓.๑.๑.๖ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดัดเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟัง

ชอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดัดเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ สามารถแสดงออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๔๘ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังชอบแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือถึงอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๔๔	๑.๖๒
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๓๔	๑.๒๕
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๔๕	๑.๘๑
๔. การแสดงการถาม	๑๘	๐.๖๖
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๓๘	๑.๔๐
๖. การเสนอแนะ	๑๖	๐.๕๘
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๑๒	๐.๔๔
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๓๘	๑.๔๐
๙. การกล่าวลงโทษ	๒๗	๐.๕๕
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๒๖	๐.๕๖
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้น ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๑	๐.๔๐
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๗	๐.๒๕
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือประหลาดใจ	๕	๐.๑๘
๑๔. การแสดงความผิดหวังต่อการกระทำนั้น	๑๕	๐.๕๕
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๕	๐.๑๘
๑๖. การ โทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๔	๐.๑๔

ตารางที่ ๔๘(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบไปแอบเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๗. การใช้สำนวน	๒	๐.๐๗
๑๘. การใช้อุปสรรค	๔	๐.๑๔
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ	๑๓	๐.๔๘
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำนั้น	๑	๐.๐๓
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำนั้น	๕	๐.๓๓
๒๒. การแสดงการชม	๒	๐.๐๗
๒๓. การให้โอกาสเลิกหรือแก้ไขการกระทำเดิม	๔	๐.๑๔

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๔๕ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบไปแอบการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๑๗๓	๔.๑๐
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๑๖๘	๓.๕๘
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๑๔๓	๓.๔๕
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการดักเตือน	๕๘	๑.๓๓
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๑๘	๐.๔๒
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๘	๐.๑๘
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๕	๐.๑๑

จากตารางที่ ๔๕-๔๖ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำได้ดังนี้

๑.ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังแอบเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีความสุภาพทั้งที่เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังและหน้าของตนเองและกลวิธีตรงในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง เช่น การแสดงการถามฯลฯ ร้อยละ ๔.๕๓ กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้พูด เช่น การอ้างกฎหรือบุคคลอื่น ร้อยละ ๓.๕๘ และกลวิธีตรง เช่น การแสดงความไม่พอใจฯลฯ ร้อยละ ๓.๔๕ ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังแอบเล่นการพนัน แม้จะเป็นการคุกคามหน้าของผู้พูดและผู้ฟัง แต่ผู้พูดก็จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีตรงเพื่อสื่อความให้ผู้ฟังเลิกพฤติกรรมการเล่นการพนันอย่างชัดเจน เพราะพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย อาจทำให้ถึงขั้นได้ออกจากสถานศึกษา และถูกลงโทษตามกฎหมาย จึงอาจกล่าวได้ว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน

สถานการณ์นี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง

๒. จากตารางที่ ๔๘ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้ชอบแอบไปเล่นการพนัน ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวันกรรมการคัดค้าน ได้แก่ ๑) การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๑.๘๑) ๒) การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำและการแสดงความเป็นห่วง (พบร้อยละ ๑.๔๐ เท่ากัน) และ ๓) การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง (พบร้อยละ ๑.๒๕) ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีการบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมซึ่งจัดเป็นกลวิธีตรงในสถานการณ์ข้างต้น อาจเป็นเพราะพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย และทำให้ถึงขั้นไล่ออกจากสถานศึกษา จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องเลือกใช้กลวิธีตรงมากกว่ากลวิธีความสุภาพ ตัวอย่างเช่น

- การพนันมันไม่ดีนะ มันจะทำให้เธอเดือดร้อน (๒๔๐)

จากตัวอย่างที่ (๒๔๐) จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีการบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมซึ่งจัดเป็นกลวิธีตรงในสถานการณ์ที่ผู้ฟังแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย และทำให้ถึงขั้นไล่ออกจากสถานศึกษา จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องเลือกใช้กลวิธีตรงมากกว่ากลวิธีความสุภาพ

๓.๑.๑.๓) กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดค้านในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดค้านในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม สามารถแสดงออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๕๐ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดค้านในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๖	๐.๕๖
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๔๒	๑.๕๕
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๕	๐.๑๘
๔. การแสดงการถาม	๔๘	๑.๗๓
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๑๘	๐.๖๖
๖. การเสนอแนะ	๒๘	๑.๐๒
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๑๕	๐.๕๕
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๓๒	๑.๑๘
๙. การกล่าวลงโทษ	๓	๐.๑๑
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๔	๐.๑๔
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๑	๐.๗๗
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๒๒	๐.๘๑

ตารางที่ ๕๐(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือ ประหลาดใจ	๑๘	๐.๖๖
๑๔. การแสดงความผิดหวังต่อการ กระทำนั้น	๓	๐.๑๑
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๒	๐.๐๗
๑๖. การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๑๐	๐.๓๖
๑๗. การใช้สำนวน	๔	๐.๑๔
๑๘. การใช้อุปถัมภ์	๕	๐.๑๘
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่ พอใจ	๓	๐.๑๑
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับ การกระทำนั้น	๘	๐.๒๙
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำ นั้น	๔	๐.๑๔
๒๒. การแสดงการชม	๒	๐.๐๗
๒๓. การให้โอกาสเล็กหรือแก้ไข การกระทำเดิม	๒	๐.๐๗
๒๔. แสดงความสงสารหรือเห็นใจ	๓	๐.๑๑
๒๕. การแสดงว่าตระหนักในสิทธิ ของผู้ฟัง	๑	๐.๑๓
๒๖. การแสดงความคาดหวังต่อผู้ฟัง	๒	๐.๐๗
๒๗. การพูดตลก	๒	๐.๐๗

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่
เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือน โดยใช้กลวิธีทาง
ภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๕๑ แสดงค่าความดีการปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนตามวัตถุประสงค์
ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๒๖๔	๖.๒๖
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๑๔๗	๓.๔๕
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อ ทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๔๕	๑.๐๖
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการดักเตือน	๓๖	๐.๘๕
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๒๔	๐.๕๖
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๑๑	๐.๒๖
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๒	๐.๐๔

จากตารางที่ ๕๐-๕๑ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้ามได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้ามกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง เช่น การแสดงการถามๆลถึง ร้อยละ ๖.๒๖ มากกว่ากลวิธีตรง เช่น การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำๆลที่ใช้เพียงร้อยละ ๑.๐๖ หลายเท่าตัว ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้ามอาจถูกถามหน้าของผู้ฟังได้มาก นอกจากนี้การแสดงการดักเตือนในสถานการณ์ดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างยังคำนึงถึงหน้าของตนเองเป็นสำคัญด้วยดังจะเห็นได้จากการใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของตนเอง เช่น การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรงๆลที่ใช้ถึงร้อยละ ๓.๔๕ นับได้ว่ากลวิธีที่ใช้ในสถานการณ์นี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง

๒. จากตารางที่ ๕๐ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวันกรรมการคัดเลือก ได้แก่ ๑) การแสดงการถาม (พบร้อยละ ๑.๗๗) ๒) การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง (พบร้อยละ ๑.๕๕) และ ๓) การแสดงความเป็นห่วง (พบร้อยละ ๐.๑๘) โดยกลวิธีทางภาษาทั้ง ๓ กลวิธีข้างต้นเป็นกลวิธีความสุภาพ จึงอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้ามเป็นการทำให้ผู้ฟังเสียหน้า เพราะในวัฒนธรรมไทยเห็นว่าปัญหาเรื่องเพศตรงข้ามไม่ควรกล่าวถึงอย่างโจ่งแจ้ง (สุพัตรา สุภาพ, ๒๕๒๘) ตัวอย่างเช่น

- เธอเป็นผู้หญิงนะ ครูเป็นห่วงเรา กลัวคนอื่นจะว่าเธอไม่รักษาวงศ์วงศ์ (๒๔๑)

จากตัวอย่างที่ (๒๔๑) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีการแสดงความเป็นห่วงซึ่งจัดเป็นกลวิธีความสุภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนอกจากกลุ่มตัวอย่างจะต้องการแสดงการคัดเลือกในฐานะครูแล้ว กลุ่มตัวอย่างอาจเห็นว่าการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้ามเป็นการทำให้ผู้ฟังเสียหน้า เพราะในวัฒนธรรมไทยเห็นว่าปัญหาเรื่องเพศตรงข้ามไม่ควรกล่าวถึงอย่างโจ่งแจ้ง จึงเลือกใช้กลวิธีความสุภาพ

๓.๑.๑.๘ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบเข้ากลุ่มกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบเข้ากลุ่มกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ สามารถแสดงออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๕๒ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดัดเคื่อนในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๕๑	๑.๘๘
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๑๖	๐.๕๕
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๖	๐.๕๕
๔. การแสดงการถาม	๑๐	๐.๓๖
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๒	๐.๐๗
๖. การเสนอแนะ	๒๓	๐.๕๕
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๒๖	๐.๕๖
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๑๔	๐.๕๑
๙. การกล่าวลงโทษ	๑๒	๐.๔๔
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๓	๐.๑๑
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๓	๐.๘๕
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๑๘	๐.๖๖
๑๓. การแสดงความรู้สึกหรือประหลาดใจ	๑๔	๐.๕๑

ตารางที่ ๕๒ (ต่อ)แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวีจกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันตรายและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๔.การแสดงความผิดหวังต่อการกระทำนั้น	๗	๐.๒๕
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยพหุสัมพันธ์	๒	๐.๐๗
๑๖.การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๑๓	๐.๔๘
๑๗. การใช้สำนวน	๑๔	๐.๕๑
๑๘. การใช้อุปลักษณ์	๓	๐.๑๑
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ	๒	๐.๐๗
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำนั้น	๖	๐.๒๒
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำนั้น	๖	๐.๒๒
๒๒. การแสดงการชม	๗	๐.๒๕
๒๓. การให้โอกาสเลิกหรือแก้ไขการกระทำเดิม	๑	๐.๐๓
๒๔. การปลอบผู้ฟัง	๒	๐.๐๗
๒๕.การแสดงความคาดหวังต่อผู้ฟัง	๒	๐.๐๗
๒๖.การพูดตลก	๓	๐.๑๑

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทและยกพวกตีกัน กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวีจกรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๕๓ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ

กลวิธีทางภาษาตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๑๗๖	๔.๑๗
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๑๔๒	๓.๓๗
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการคัดเดือน	๕๑	๒.๑๖
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อ ทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๕๐	๑.๑๘
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๔๓	๑.๐๒
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๑๔	๐.๓๓
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๒	๐.๐๔

จากตารางที่ ๕๒-๕๓ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบมีพฤติกรรมก่อเรื่องทะเลาะวิวาทและคบกับนักเลงอันธพาลอยู่เป็นประจำ ได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทและขกพวกตีกันกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังเช่น การแสดงการถามฯลฯถึง ร้อยละ๔.๑๗ มากกว่ากลวิธีตรง เช่น การกล่าวลงโทษฯลฯ ที่ใช้เพียงร้อยละ ๑.๑๘หลายเท่าตัว นับได้ว่ากลวิธีที่ใช้ในสถานการณ์นี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง นอกจากนี้ การแสดงการคัดเดือนในสถานการณ์ดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างยังคำนึงถึงการโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมที่ตนแสดงด้วย ดังจะเห็นได้จากการใช้กลวิธีเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการคัดเดือน เช่น การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ฯลฯที่ใช้ถึงร้อยละ ๒.๑๖

๒. จากตารางที่ ๕๒ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวันกรรมการคัดเลือก ได้แก่ ๑) การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๑.๘๘) ๒) การเสนอแนะ (พบร้อยละ ๐.๕๕) และ ๓) การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ (พบร้อยละ ๐.๕๖) โดยจะเห็นได้ว่าในกลวิธีที่ ๑) และ ๓) ซึ่งได้แก่ การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นและการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ นอกจากจะมีวัตถุประสงค์เพื่อคุณภาพแล้ว กลวิธีดังกล่าวยังใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามคำคัดค้านด้วย ผู้วิจัยเห็นว่า การที่กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการโน้มน้าวเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพฤติกรรมชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทจัดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว (aggressive behavior) ธรรมชาติอย่างหนึ่งของวัยรุ่น บุคคลที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจในการสั่งสอนวัยรุ่น เช่น ครู ผู้ปกครอง ฯลฯ ควรพยายามใช้กลวิธีการโน้มน้าวให้วัยรุ่นเชื่อถือหรือคล้อยตามคำสั่งสอน เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถโน้มน้าวให้เชื่อถือหรือคล้อยตามได้ง่ายกว่าวัยอื่น (จิราภา เต็งไทรรัตน์, ๒๕๔๑) ตัวอย่างเช่น

- เมื่อวันก่อน ผอ. เพิ่งบอกหน้าเสาธงไปหยกๆเองไม่ใช่รื้อว่านักเรียนที่
ชอบยกพวกตีกันคือนักเลงไม่ใช่นักเรียน (๒๔๒)

จากตัวอย่างที่ (๒๔๒) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการอ้างกฎหรือบุคคลอื่นซึ่งจัดเป็นกลวิธีการโน้มน้าวให้ผู้ฟังคล้อยตามคำคัดค้านกลวิธีหนึ่งในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทและยกพวกตีกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวจัดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว (aggressive behavior) ธรรมชาติอย่างหนึ่งของวัยรุ่น บุคคลที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจในการสั่งสอนวัยรุ่น เช่น ครู ผู้ปกครอง ฯลฯ ควรพยายามใช้กลวิธีการโน้มน้าวให้วัยรุ่นเชื่อถือหรือคล้อยตามคำสั่งสอน เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถโน้มน้าวให้เชื่อถือหรือคล้อยตามได้ง่ายกว่าวัยอื่น

๓.๑.๑.๕ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดเลือกในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมี พฤติกรรมชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น

จากข้อมูลคำตอบ พบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวันกรรมการคัดเลือกใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น สามารถแสดง
ออกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๕๔ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเตือนในสถานการณ์
ที่ผู้ฟังชอบแสงกรีธาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่นเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๒๐	๐.๗๓
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๑๔	๐.๕๑
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๓	๐.๔๘
๔. การแสดงการถาม	๖	๐.๒๒
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๕	๐.๑๘
๖. การเสนอแนะ	๒๐	๐.๗๓
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๒๐	๐.๗๓
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๘	๐.๒๙
๙. การกล่าวลงโทษ	๑๐	๐.๓๖
๑๐. การตั้งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๖	๐.๒๒
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑๔	๐.๕๑
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๑๕	๐.๕๕

ตาราง ๕๔(ต่อ) แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการดักเตือนใน
สถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่นเป็นประจำ

กลวิธีทางภาษา	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือ ประหลาดใจ	๑๓	๐.๔๘
๑๔. การแสดงความผิดหวังต่อการ กระทำนั้น	๒	๐.๐๗
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน	๕	๐.๑๘
๑๖. การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๕	๐.๑๘
๑๗. การใช้จำนวน	๒	๐.๐๗
๑๘. การใช้อุปถัมภ์	๒	๐.๐๗
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่ พอใจ	๓	๐.๑๑
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับ การกระทำนั้น	๔	๐.๑๔
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำ นั้น	๘	๐.๒๙
๒๒. การแสดงการชม	๘	๐.๒๙
๒๓. การแสดงความคาดหวังต่อ ผู้ฟัง	๒	๐.๐๗

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลคำตอบ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกริยา
หรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น กลุ่มตัวอย่างเลือกแสดงวจนกรรมการดักเตือน โดยใช้กลวิธี
ทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

ตารางที่ ๕๕ แสดงค่าความถี่การปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่นอยู่เป็นประจำ

กลวิธีทางภาษาคามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	ความถี่(ครั้ง)	ร้อยละ
๑.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๑๒๖	๒.๕๕
๒.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด(เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่พอใจจากผู้ฟัง)	๘๒	๑.๕๔
๓.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อ ทำให้ผู้ฟังทราบเจตนาของวจนกรรมได้ทันที	๔๑	๑.๐๒
๔.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อ โน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวจนกรรมการคัดเดือน	๔๒	๐.๕๕
๕.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม	๒๔	๐.๕๖
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อประชดประชัน	๕	๐.๑๑
๗.กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อลดความตึงเครียดในการสนทนา	๕	๐.๑๑

จากตารางที่ ๕๔-๕๕ สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น ได้ดังนี้

๑. ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่นกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง เช่น การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรงฯลฯถึงร้อยละ ๒.๕๕มากกว่ากลวิธีตรง เช่น การแสดงความไม่พอใจฯลฯที่ใช้เพียงร้อยละ ๑.๐๒ เกือบสามเท่าตัว ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการแสดงการคัดเดือนในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่นอาจคุกคามหน้าของผู้ฟังได้มาก นับได้ว่ากลวิธีที่ใช้ในสถานการณ์นี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง นอกจากนี้การแสดงการคัดเดือนในสถานการณ์ดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างยังคำนึงถึงหน้าของตนเองและการโน้มน้าว

นำให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามเป็นสำคัญด้วย ดังจะเห็นได้จากการใช้กลวิธีเพื่อรักษาหน้าของตนเอง เช่น การอ้างกฎหรือบุคคลอื่น ฯลฯ และกลวิธีเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตาม วัจนกรรม เช่น การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ ฯลฯ ที่ใช้ถึงร้อยละ ๑.๐๒ และ ๐.๕๕ ตามลำดับ

๒. จากตารางที่ ๕๔ พบว่าในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น ค่าความถี่สูงสุด ๓ อันดับแรก ของกลวิธีทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในวัจนกรรมการคัดค้าน ได้แก่ ๑) การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม การเสนอแนะ และการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ (พบร้อยละ ๐.๗๑ เท่ากัน) ๒) การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น (พบร้อยละ ๐.๕๕) และ ๓) การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง และการเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อบอกว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม (พบร้อยละ ๐.๕๑ เท่ากัน) โดยจะเห็นได้ว่าในกลวิธีที่ ๑) ซึ่งได้แก่ การอ้างกฎหรือบุคคลอื่นและการยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ นอกจากจะมีวัตถุประสงค์เพื่อคุณภาพแล้ว กลวิธีดังกล่าวยังใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามคำคัดค้านด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการโน้มน้าวเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากพฤติกรรมการแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพจัดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว (aggressive behavior) ธรรมชาติอย่างหนึ่งของวัยรุ่น บุคคลที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจในการสั่งสอนวัยรุ่น เช่น ครู ผู้ปกครอง ฯลฯ ควรพยายามใช้กลวิธีการโน้มน้าวให้วัยรุ่นเชื่อถือหรือคล้อยตามคำสั่งสอน เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถโน้มน้าวให้เชื่อถือหรือคล้อยตามได้ง่ายกว่าวัยอื่น (จิราภา เต็งไตรรัตน์, ๒๕๔๓) ตัวอย่างเช่น

- จริงรีเปล่าที่เราพูดกับอาจารย์(เอ่ยชื่ออาจารย์ประจำวิชา)เค้าว่า...
การที่เราพูดอย่างเนี่ยะไม่ดีนะ พระพุทธองค์ตรัสว่าการกล่าว
หยาบคายกับผู้ที่มีพระคุณมันจะเป็นบาปในใจเรานะ (๒๔๓)

จากตัวอย่างที่ (๒๔๓) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการอ้างกฎหรือบุคคลอื่น ซึ่งจัดเป็นกลวิธีการโน้มน้าวให้ผู้ฟังคล้อยตามคำคัดค้านกลวิธีหนึ่งในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวจัดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว (aggressive behavior) ธรรมชาติอย่างหนึ่งของวัยรุ่น บุคคลที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจในการสั่งสอนวัยรุ่น เช่น ครู ผู้ปกครอง ฯลฯ ควรพยายามใช้กลวิธีการโน้มน้าวให้วัยรุ่นเชื่อถือหรือคล้อยตามคำสั่งสอน เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถโน้มน้าวให้เชื่อถือหรือคล้อยตามได้ง่ายกว่าวัยอื่น

จากที่กล่าวมาทั้งหมด คงจะทำให้เห็นแล้วว่าในแต่ละสถานการณ์การกระทำผิด กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีสถานภาพเป็นครูใช้กลวิธีทางภาษาใดบ้างในวัจนกรรมการดักเตือน ในหัวข้อต่อไปผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของแต่ละกลวิธีทางภาษาในแต่ละสถานการณ์การกระทำผิด และสรุปให้เห็นภาพรวม

๓.๑.๒ สรุปภาพรวมความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนกับสถานการณ์การกระทำผิดต่างๆ

จากข้อมูลคำตอบ สามารถแสดงตารางการเปรียบเทียบค่าความถี่เป็นร้อยละของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในแต่ละสถานการณ์การกระทำผิด ได้ดังนี้

ตารางที่ ๕๖ แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนในแต่ละ
สถานการณ์การกระทำผิด

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือน	สถานการณ์การกระทำผิด								
	ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ	ผู้ฟังแต่งตัวล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ	ผู้ฟังติดหูหรือยัก	ผู้ฟังกินยาลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์	ผู้ฟังใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน	ผู้ฟังแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ	ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม	ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ	ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น
๑. การอ้างกฎหรือสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑.๑๐	๑.๒๑	๑.๐๓	๑.๑๘	๐.๕๕	๑.๖๒	๐.๕๖	๑.๘๘	๐.๕๓
๒. การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง	๐.๖๓	๑.๔๐	๐.๘๘	๐.๘๑	๑.๔๖	๑.๒๕	๑.๕๕	๐.๕๕	๐.๕๑
๓. การบอกว่าการกระทำนั้นไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๑.๘๑	๐.๖๓	๑.๔๐	๐.๘๘	๐.๖๒	๑.๓๓	๐.๑๘	๐.๕๕	๐.๘๘
๔. การแสดงการดาม	๐.๖๖	๐.๖๖	๐.๖๐	๐.๘๕	๑.๔๖	๑.๕๘	๐.๖๓	๐.๖๖	๐.๒๒
๕. การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้น	๐.๖๓	๑.๑๐	๑.๔๐	๑.๒๕	๐.๔๐	๐.๘๑	๐.๐๖	๐.๖๖	๐.๓๓

ตารางที่ ๕๖ (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในแต่ละ

สถานการณ์การกระทำผิด

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือน	สถานการณ์การกระทำผิด								
	ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ	ผู้ฟังแต่งตัวล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ	ผู้ฟังคิดนูหรืออย่างหนัก	ผู้ฟังกินยาลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์	ผู้ฟังใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน	ผู้ฟังแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ	ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม	ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ	ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าวหาว่าไม่สุภาพกับบุคคลอื่น
๖. การเสนอแนะ	๐.๘๐	๐.๒๕	๐.๓๖	๐.๔๖	๑.๒๕	๐.๕๖	๑.๐๒	๐.๘๐	๐.๖๓
๗. การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์	๐.๒๕	๑.๑๐	๐.๖๓	๑.๐๓	๐.๑๖	๐.๔๔	๐.๕๕	๐.๕๖	๐.๖๓
๘. การแสดงความเป็นห่วง	๐.๐๗	๐.๓๓	๐.๔๔	๐.๑๖	๐.๕๕	๑.๔๐	๑.๑๖	๐.๕๑	๐.๒๕
๙. การกล่าวลงโทษ	๐.๘๑	๐.๖๒	๐.๖๐	๐.๕๕	๐.๑๔	๐.๕๕	๐.๑๑	๐.๔๔	๐.๓๖
๑๐. การสั่งให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๐.๖๖	๐.๘๘	๐.๖๓	๐.๖๓	๐.๑๑	๐.๕๖	๐.๑๔	๐.๑๑	๐.๒๒
๑๑. การเล่าหรือถามถึงเรื่องอื่นเพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม	๐.๑๔	๐.๑๑	๐.๑๘	๐.๐๗	๐.๖๐	๐.๔๐	๐.๖๗	๐.๘๕	๐.๕๑
๑๒. การขอร้องให้เลิกหรือแก้ไขการกระทำนั้น	๐.๒๒	๐.๑๘	๐.๒๕	๐.๑๔	๐.๕๕	๐.๒๕	๐.๘๑	๐.๖๖	๐.๕๕
๑๓. การแสดงความสงสัยหรือประหลาดใจ	๐.๑๔	๐.๒๕	๐.๑๘	๐.๑๔	๐.๖๒	๐.๑๘	๐.๖๖	๐.๕๑	๐.๔๘

ตารางที่ ๕๖ (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนในแต่ละ

สถานการณ์การกระทำผิด

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือน	สถานการณ์การกระทำผิด								
	ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ	ผู้ฟังแต่งตัวหล่อแหลมและกักตักบ้านตึกเป็นประจำ	ผู้ฟังคิดนูหรืออย่างหนัก	ผู้ฟังกินยาลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์	ผู้ฟังใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน	ผู้ฟังแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ	ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม	ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ	ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น
๑๔. การแสดงความผิดหวังต่อการกระทำนั้น	๐.๒๕	๐.๕๑	๐.๓๖	๐.๔๔	๐.๑๕	๐.๕๕	๐.๑๑	๐.๒๕	๐.๐๖
๑๕. การใช้ถ้อยคำนัยสกปรก	๐.๕๕	๐.๔๕	๐.๓๖	๐.๕๑	๐.๑๕	๐.๑๖	๐.๐๖	๐.๐๖	๐.๑๖
๑๖. การโทษสิ่งอื่นหรือผู้อื่น	๐.๑๑	๐.๕๑	๐.๑๑	๐.๐๖	๐.๒๕	๐.๑๕	๐.๓๖	๐.๔๕	๐.๑๖
๑๗. การใช้สำนวน	๐.๑๔	๐.๑๖	๐.๑๔	๐.๒๕	๐.๓๓	๐.๐๖	๐.๔๔	๐.๕๑	๐.๐๖
๑๘. การใช้อุปถัมภ์	๐.๑๔	๐.๐๖	๐.๓๓	๐.๑๖	๐.๑๑	๐.๑๔	๐.๕๖	๐.๑๑	๐.๐๖
๑๙. การใช้ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ	๐.๑๑	๐.๓๖	๐.๔๕	๐.๔๔	๐.๐๖	๐.๐๖	๐.๑๑	๐.๐๖	๐.๑๑
๒๐. การแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำนั้น	๐.๑๑	๐.๑๔	๐.๑๑	๐.๐๖	๐.๓๓	๐.๐๓	๐.๒๕	๐.๒๒	๐.๑๔
๒๑. การแสดงว่าไม่ชอบการกระทำนั้น	๐.๑๔	๐.๑๑	๐.๐๖	๐.๑๑	๐.๐๓	๐.๓๓	๐.๑๔	๐.๒๒	๐.๒๕

ตารางที่ ๕๖ (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการคัดเคื่อนในแต่ละ
สถานการณ์การกระทำผิด

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการคัดเคื่อน	สถานการณ์การกระทำผิด								
	ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ	ผู้ฟังแต่งตัวต่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ	ผู้ฟังคิดนูหรืออย่างหนัก	ผู้ฟังกินยาลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์	ผู้ฟังใช้จ่ายเงินอย่างฟุ้งเฟ้อถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน	ผู้ฟังแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ	ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม	ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ	ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น
๒๒. การแสดงการชม	๐.๑๔	๐.๑๑	๐.๐๓	๐.๑๑	๐.๐๓	๐.๐๗	๐.๐๗	๐.๒๕	๐.๒๕
๒๓. การให้โอกาสเลิกหรือแก้ไขการกระทำเดิม	๐.๑๑	๐.๐๗	๐	๐	๐	๐.๑๔	๐.๐๗	๐.๐๓	๐
๒๔. การปลอบผู้ฟัง	๐	๐.๑๔	๐.๑๑	๐.๐๗	๐	๐	๐	๐.๐๗	๐
๒๕. การเสนอความช่วยเหลือ	๐	๐	๐.๑๑	๐.๐๗	๐.๑๔	๐	๐	๐	๐
๒๖. การแสดงความสงสารหรือเห็นใจ	๐	๐	๐.๐๗	๐.๑๔	๐	๐	๐.๑๑	๐	๐
๒๗. การแสดงว่าตระหนักในสิทธิของผู้ฟัง	๐.๐๗	๐.๑๑	๐	๐	๐.๐๗	๐	๐.๐๓	๐	๐
๒๘. การแสดงความคาดหวังต่อผู้ฟัง	๐.๐๓	๐	๐	๐	๐	๐	๐.๐๗	๐.๐๗	๐.๐๗
๒๙. การพูดตลก	๐	๐	๐	๐	๐.๐๗	๐	๐.๐๗	๐.๑๑	๐
รวม	๕.๕๓	๑๑.๕๗	๑๑.๗๐	๑๑.๑๒	๑๑.๐๒	๑๓.๕๑	๑๑.๖๓	๑๑.๕๗	๗.๖๑
	๑๐๐.๐๐								

เมื่อพิจารณากลวิธีทางภาษาข้างต้นตามวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการสื่อสาร สามารถ
แสดงตารางการเปรียบเทียบค่าความถี่เป็นร้อยละของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการ
คัดเดือนในแต่ละสถานการณ์การกระทำผิด ได้ดังนี้

ตารางที่ ๕๗ แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนตาม
วัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์การกระทำผิด

กลวิธีทางภาษา จำแนกตาม วัตถุประสงค์ในการ สื่อสารที่ปรากฏ ในวจนกรรมการ คัดเดือน	สถานการณ์การกระทำผิด								
	ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ	ผู้ฟังแต่งตัวหล่อเทลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ	ผู้ฟังติดบุหรี่อย่างหนัก	ผู้ฟังกินยาลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์	ผู้ฟังใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน	ผู้ฟังแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ	ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม	ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ	ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น
๑. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อรักษาหน้าของผู้ฟัง	๒.๘๒	๓.๕๖	๒.๘๕	๑.๐๘	๔.๕๘	๔.๕๑	๖.๒๖	๔.๑๖	๒.๕๕
๒. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อรักษาหน้าของผู้พูด (เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่ พอใจจากผู้ฟัง)	๒.๑๓	๒.๖๕	๒.๕๑	๒.๔๒	๒.๕๖	๑.๔๕	๑.๔๕	๑.๑๖	๑.๕๔
๓. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อทำให้ผู้ฟังทราบ เจตนาของวจนกรรมได้ ทันที	๒.๑๗	๒.๘๗	๒.๔๔	๒.๘๔	๐.๕๗	๓.๕๘	๑.๐๖	๑.๑๘	๑.๐๒

ตารางที่ ๕๑ (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนตาม
วัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์การกระทำผิด

กลวิธีทางภาษา จำแนกตาม วัตถุประสงค์ในการ สื่อสารที่ปรากฏ ในวจนกรรมการ คัดเดือน	สถานการณ์การกระทำผิด								
	ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ	ผู้ฟังแต่งตัวหล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ	ผู้ฟังคิดขมหรืออย่างหนัก	ผู้ฟังกินยาลดความอ้วนโดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์	ผู้ฟังใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน	ผู้ฟังแอบไปเล่นกาพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ	ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม	ผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ	ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าวหาไม่สุภาพกับบุคคลอื่น
๔. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟัง เชื่อถือหรือคล้อย ตามวจนกรรมการ คัดเดือน	๐.๕๕	๑.๘๕	๑.๖๖	๑.๕๕	๐.๘๐	๑.๑๖	๐.๘๕	๒.๑๖	๐.๕๕
๕. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพ อย่างเป็นรูปธรรม	๐.๓๖	๐.๘๖	๑.๒๑	๑.๔๔	๐.๕๒	๐.๔๒	๐.๕๖	๑.๐๒	๐.๕๖
๖. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อประชดประชัน	๐.๓๖	๐.๒๘	๐.๒๓	๐.๓๓	๐.๑๘	๐.๑๘	๐.๒๖	๐.๓๓	๐.๑๑
๗. กลวิธีทางภาษาที่ใช้ เพื่อลดความตึงเครียด ในการสนทนา	๐.๑๖	๐.๐๖	๐.๑๑	๐.๑๑	๐.๐๕	๐.๑๑	๐.๐๕	๐.๐๕	๐.๑๑
รวม	๕.๒๑	๑๒.๒๕	๑๑.๐๕	๑๑.๘๑	๑๐.๐๕	๑๔.๐๘	๑๒.๕๒	๑๒.๐๖	๗.๖๒
	๑๐๐.๐๐								

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สามารถสรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทาง
ภาษาที่ปรากฏในวจนกรรมการคัดเดือนกับสถานการณ์การกระทำผิด ได้ดังนี้

๑. จากตารางที่ ๓๘- ๕๕ สรุปได้ว่า สถานการณ์การกระทำผิดถึง ๖ สถานการณ์ ได้แก่ สถานการณ์ที่ผู้ฟังมาเข้าเรียนสายเป็นประจำ สถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแต่งตัวล่อแหลมและกลับบ้านดึกเป็นประจำ สถานการณ์ที่ผู้ฟังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยถึงกับไม่มีเงินสำหรับลงทะเบียนเรียน สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม สถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบคบนักเลง อันธพาลและก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ และสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแสดงกิริยาหรือกล่าววาจาไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ขณะที่สถานการณ์การกระทำผิดเพียง ๓ สถานการณ์เท่านั้น ซึ่งได้แก่ สถานการณ์ที่ผู้ฟังคิดหูหรืออย่างหนัก สถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ และสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีตรงเท่ากับกลวิธีความสุภาพ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย

๒. จากตารางที่ ๕๖-๕๗ จะเห็นว่าในทุกสถานการณ์การกระทำผิดกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีทางภาษาทั้ง ๓๐ กลวิธีเช่นเดียวกัน แต่มีส่วนที่แตกต่างกันดังได้กล่าวแล้วในข้อ ๑ เมื่อนำกลวิธีมาจัดเป็นกลุ่มตามวัตถุประสงค์สามารถสรุปได้ว่าสถานการณ์การกระทำผิดมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาโดยตรงหรือกลวิธีความสุภาพของกลุ่มตัวอย่าง

๓. กลวิธีทางภาษาที่มีวัตถุประสงค์ในการรักษาหน้าหรือความสุภาพต่อผู้ฟังปรากฏค่าความถี่มากที่สุดถึงร้อยละ ๖.๒๖ ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในวัฒนธรรมไทยเห็นว่าปัญหาเรื่องเพศตรงข้ามไม่ควรกล่าวถึงอย่างโจ่งแจ้ง เพราะอาจทำให้ผู้ฟังอับอายหรือเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้ฟัง (สุพิศรา สุภาพ, ๒๕๒๘) จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรงในสถานการณ์ดังกล่าว ความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าของผู้ฟังกับสถานการณ์การกระทำผิดข้างต้นนับได้ว่าสอดคล้องกับแนวคิดของบราวน์และเลวินสัน (Brown and Levinson, 1978, 1987) ที่เสนอไว้ว่าระดับการคุกคามหน้าในวัฒนธรรมของผู้พูดและผู้ฟังเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพ

๔. กลวิธีการดักเตือนอย่างตรงไปตรงมาทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทันที ไม่ต้องตีความมีค่าความถี่การปรากฏมากที่สุด ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบแอบไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำซึ่งมีค่าความถี่ถึงร้อยละ ๓.๘๘ ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่ากรณีที่กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการดักเตือนอย่างตรงไปตรงมาในสถานการณ์ดังกล่าวมากที่สุด อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพฤติกรรมการเล่นการพนันของผู้ฟังเป็นพฤติกรรมที่อาจทำให้เกิดความเสียหายหรือความเดือดร้อน โดยเฉพาะในสถานภาพของผู้ฟังที่เป็นนักเรียนหรือนิสิตนักศึกษา เพราะนอกจากพฤติกรรมการเล่นการพนันจะ

ผิคนถูกระเบียบข้อบังคับของสถาบันการศึกษาทุกระดับชั้น(กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๒๕) แล้ว พฤติกรรมการเล่นการพนันยังเป็นพฤติกรรมที่ผิคนกฎหมายในระดับประมวลกฎหมายอาญาด้วย ทั้งนี้ผู้ที่มีพฤติกรรมการเล่นการพนันหรือเกี่ยวข้องกับการพนันหรือพฤติกรรมอื่นใดที่ส่อไปในทางการพนันขั้นต่อ ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษทั้งจำและปรับตามระดับความรุนแรงของชนิดการพนันนั้นๆ (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, ๒๕๔๓)

๕. กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการตักเตือนเพื่อวัตถุประสงค์โน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามมีความสัมพันธ์กับสถานการณ์การกระทำผิคนผู้ฟังชอบคบกับนักเลงอันธพาล และก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เป็นประจำ โดยมีค่าความถี่ร้อยละ ๒.๑๖ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตามวัจนกรรมการตักเตือนในสถานการณ์นี้ อาจอธิบายตามแนวทางและหลักการทางจิตวิทยาได้ว่าพฤติกรรมการชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทจัดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว (aggressive behavior) ธรรมชาติอย่างหนึ่งของวัยรุ่น บุคคลที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจในการสั่งสอนวัยรุ่น เช่น ครู ผู้ปกครอง ฯลฯ ควรพยายามใช้กลวิธีการโน้มน้าวให้วัยรุ่นเชื่อถือหรือคล้อยตามคำสั่งสอน เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถโน้มน้าวให้เชื่อถือหรือคล้อยตามได้ง่ายกว่าวัยอื่น (จิราภา เต็งไครรัตน์, ๒๕๔๓) ดังนั้นด้วยเหตุผลนี้จึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อวัตถุประสงค์โน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตาม

๖. กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการตักเตือนเพื่อวัตถุประสงค์ในการทำให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรมมีความสัมพันธ์กับสถานการณ์การกระทำผิคนผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยได้อยู่ในความควบคุมของแพทย์ ซึ่งมีค่าความถี่ถึงร้อยละ ๑.๔๔ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการอธิบายโทษของการกินยาลดความอ้วน โดยใช้กลวิธีที่ทำให้ผู้ฟังเห็นภาพของผลร้าย เช่น การยกตัวอย่างเหตุการณ์ให้เป็นอุทาหรณ์ การใช้อุปลักษณ์ ฯลฯ น่าจะทำให้ผู้ฟังเห็นผลที่ตามมาและโน้มน้าวผู้ฟังได้ดี

จากที่กล่าวมาทั้งหมด อาจสรุปได้ว่า กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการตักเตือนมีความสัมพันธ์กับสถานการณ์การกระทำผิคน ทั้งนี้ผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยมีในเบื้องต้นว่าสถานการณ์การกระทำผิคนมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างเลือกกลวิธีแตกต่างกัน

จากที่กล่าวมาทั้งหมด คงพอทำให้เห็นแล้วว่า กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการตักเตือนมีกลวิธีใดบ้าง และแต่ละกลวิธีมีวัตถุประสงค์อย่างไรในการสื่อสาร รวมไปถึง

ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีกับสถานการณ์การกระทำผิด ในหัวข้อต่อไป ผู้วิจัยจะได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการศึกษาวัจจนกรรมการตัดสินในงานวิจัยนี้กับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เห็นกลวิธีการแสดงวัจจนกรรมการตัดสินในวัฒนธรรมไทยได้ชัดเจนขึ้น

๓.๒ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องวัจจนกรรมการตัดสินในภาษาไทยกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะยกนำเสนอการเปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องวัจจนกรรมการตัดสินในภาษาไทยกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น ๓ ประเด็น คือ

- ๓.๒.๑ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องการแสดงวัจจนกรรมการตัดสินในวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมอื่น
- ๓.๒.๒ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจจนกรรมการตัดสินกับวัจจนกรรมการประเภทอื่นที่กล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมของผู้ฟัง
- ๓.๒.๓ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในบริบทของการแสดงวัจจนกรรมการตัดสินกับบริบทอื่น

ในแต่ละประเด็นการเปรียบเทียบมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๓.๒.๑ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องการแสดงวัจจนกรรมการตัดสินในวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมอื่น

ผลการศึกษาเรื่องวัจจนกรรมการตัดสินในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีสถานภาพเป็นครูสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน (Brown and Levinson, 1978, 1987) ที่กล่าวว่า การตัดสินเป็นวัจจนกรรมการที่คุกคามหน้า (Face-Threatening Act; FTA) ของผู้ฟัง กล่าวคือ การตัดสินเป็นการที่ผู้พูดกล่าวถึงความผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในการกระทำหรือพฤติกรรมบางอย่างของผู้ฟัง ดังจะเห็นได้จากการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง รวมไปถึงการไม่แสดงการตัดสิน พร้อมทั้งแสดงเหตุผลไว้ว่าต้องการรักษาหน้าของผู้ฟัง

ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องผลการวิจัยของแนช(Thomas Nash, 1983) ที่มุ่งศึกษาวัฒนธรรมการดักเตือนแบบข้ามวัฒนธรรมของชาวอเมริกันเปรียบเทียบกับชาวจีน โดยผู้วิจัยสร้างสถานการณ์สมมุติให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโทชาวอเมริกันและจีนของมหาวิทยาลัยฮาวาย ต้องดักเตือนเพื่อนคนหนึ่งที่มาขออาศัยภายในบ้าน และเพื่อนคนนั้นมักกลับบ้านดึกเสมอ และพบว่าชาวอเมริกันและชาวจีนต่างเห็นว่าการดักเตือนเป็นวัฒนธรรมที่ถูกคามหน้า (Face-Threatening Act; FTA) ของผู้ฟัง และส่วนใหญ่เลือกที่จะแสดงวัฒนธรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง อีกทั้งชาวอเมริกันมักเลือกใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบ(negative politeness) และแสดงให้ผู้ฟังเห็นว่าตนมิได้ตั้งใจรุกล้ำสิทธิของผู้ฟัง ซึ่งกลวิธีที่พบมากที่สุด ได้แก่ กลวิธีการกลบเกลื่อน (hedging) ทั้งในรูปของคำ วลี และคำลงท้าย รวมทั้งการใช้รูปประโยคคำถามเพื่อลดน้ำหนักคำพูดไม่ให้รุนแรงหรือคุกคามหน้าจนเกินไปด้วย

ตัวอย่างเช่น

“Do you have any idea how long you’ll be staying ...just curious.

I’ll give you a key and ...maybe you try to also come in a little bit earlier”.

ขณะที่ในผลการศึกษาเดียวกันนี้ กลับพบว่าชาวจีนใช้กลวิธีการกลบเกลื่อนน้อยมาก แต่นิยมเลือกใช้กลวิธีการแสดงวัฒนธรรมการดักเตือนแบบรักษาหน้าด้านบวก (positive politeness) โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความสนใจต่อความรู้สึกของผู้ฟัง ทั้งในเรื่องของความเข้าใจ การยกย่องชมเชย รวมไปถึงความเอาใจใส่ในสุขภาพและร่างกายของผู้ฟัง เพื่อประคับประคองให้เกิดความสามัคคีและปรองดองกันในสังคม

ตัวอย่างเช่น

“Ni shih mang jen ou wo kei ni yaoshih pi chiao fang pien”

(You’re a busy person oh I give you a key then it will be more convenient)

.....

“Pu yao...ma...kung tso nema hsin ku a tao san ching pan yea...ti erh t’ien t
sao shang I ta tsao ch’u...chei yang t’ai hsin ku...shen t’I chung yao”

(Don’t...work so hard till midnight...the next day go out very early...this way
it’s too hard on you...health is important)

แม้ว่าจากผลการวิจัยเรื่องการแสดงวัจนกรรมการดักเตือนในวัฒนธรรมไทย จีน และอเมริกันจะมีลักษณะบางประการที่เหมือนกัน คือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธี ความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดของการใช้กลวิธีความสุภาพในแต่ละ วัฒนธรรมแล้ว ก็จะพบว่าการใช้กลวิธีความสุภาพที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนในวัฒนธรรม ไทย จีน และอเมริกันมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในวัฒนธรรมไทยจะให้ความสำคัญทั้งหน้าด้านลบ (Negative face) และหน้าด้านบวก (Positive face) โดยตัวอย่างกลวิธี ความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบ (Negative politeness) ที่พบมากที่สุดได้แก่ การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนัก ความรุนแรง และการแสดงการถาม ส่วนกลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านบวก (Positive politeness) ที่พบมากที่สุดได้แก่ การบอกผลร้ายหรืออันตรายของการกระทำนั้นเพื่อแสดงความหวังดี และการแสดงความเป็นห่วง ผลการวิจัยนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่าการสื่อสารในภาษาไทยให้ ความสำคัญกับความสุภาพทั้ง ๒ ด้าน แตกต่างไปจากในวัฒนธรรมของชาวจีนที่พบว่าชาวจีนมัก เลือกแสดงวัจนกรรมการดักเตือน โดยใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านบวก (Positive politeness) มากกว่ากลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบ (Negative politeness) ขณะที่ชาว อเมริกันเลือกใช้กลวิธีความสุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านลบ (Negative politeness) มากกว่ากลวิธีความ สุภาพเพื่อรักษาหน้าด้านบวก (Positive politeness) ทั้งนี้เนช ได้สรุปและกล่าวถึงความแตกต่าง ระหว่างกลวิธีความสุภาพของชาวจีนกับอเมริกันไว้ว่า ความแตกต่างระหว่างกลวิธีความสุภาพ ของชาวอเมริกันกับจีน สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของทั้งสองชาติที่ต่างกัน โดยสังคม วัฒนธรรมชาวจีน จะเน้นที่การอยู่ในสังคมแบบพึ่งพา ถ้อยที่ถ้อยอาศัย และให้ความสำคัญกับการ ยกย่องให้เกิดดีผู้อื่น ขณะที่ในสังคมของชาวอเมริกัน จะเน้นความเป็นปัจเจกชน และเคารพสิทธิ ส่วนบุคคลของกันและกัน รวมไปถึงความเชื่อมั่นในตนเอง (Thomas Nash, 1983)

๓.๒.๒ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือน กับวัจนกรรมประเภทอื่นที่กล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม ของผู้ฟัง

* หน้าด้านลบ (Negative face) หมายถึงความต้องการที่จะมีอิสระ ไม่ขึ้นอยู่กับใครของผู้ฟัง (Brown and Levinson, 1978, 1987 อ้างถึงใน ธีรพร พานโพธิ์ทอง, ๒๕๔๗)

** หน้าด้านบวก (Positive face) หมายถึงความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับในสังคมของผู้ฟัง (Brown and Levinson, 1978, 1987 อ้างถึงใน ธีรพร พานโพธิ์ทอง, ๒๕๔๗)

จากผลการวิจัย พบว่านอกจากกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการดักเตือนจะมี ส่วนแตกต่างกันในแต่ละวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาแล้ว ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏ ในวัจนกรรมการดักเตือนยังมีความแตกต่างกับวัจนกรรมประเภทอื่นที่กล่าวถึงพฤติกรรม หรือการ กระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมของผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้กระทำวัจนกรรมการดักเตือนใช้กลวิธีทาง ภาษาเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตาม และเพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม นอกเหนือจากกลวิธีความสุภาพด้วย ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากงานวิจัยที่ศึกษาวัจนกรรม ประเภทอื่นซึ่งกล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมของผู้ฟังเช่นกัน เช่น งานวิจัยเรื่อง Reprimanding and Responding to a reprimand : A case study of Peruvian Spanish speakers ของ Carmen Garcia (1996) และงานวิจัยเรื่องวัจนกรรมการบริภาษใน ภาษาไทย ของ วิสันต์ สุขวิสิทธิ์ (๒๕๔๗) Garcia (1996) และวิสันต์ (๒๕๔๗) พบว่าผู้พูดมักจะ ใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อความสุภาพ เป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่ใช้กลวิธีเพื่อโน้มน้าวใจและทำให้ผู้ฟังเห็น ภาพ

ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าความแตกต่างดังกล่าวอาจเนื่องมาจากวัจนกรรมการดักเตือน และ วัจนกรรมการบริภาษมีส่วนแตกต่างกัน แม้จะเป็นวัจนกรรมที่กล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำ ที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมของผู้ฟังเหมือนกัน แต่เมื่อพิจารณาประเภทและเงื่อนไขความจริงใจตาม แนวคิดเรื่องวัจนกรรมของ Searle(1969) แล้ว จะเห็นว่าวัจนกรรมทั้งสองเป็นวัจนกรรมต่าง ประเภทและมีเงื่อนไขความจริงใจแตกต่างกัน กล่าวคือ วัจนกรรมการดักเตือนเป็นวัจนกรรมใน กลุ่มประเภทชี้แนะ (directives) ที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายให้ผู้ฟังสำนึกหรือเปลี่ยนแปลงการกระทำที่ไม่ ถูกต้อง ไม่เหมาะสม จึงทำให้กลวิธีทางภาษาต่างๆที่ปรากฏในวัจนกรรมมีวัตถุประสงค์ในการ สื่อสารอื่นอีก นอกเหนือจากการใช้เพื่อความสุภาพ เช่น เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือคล้อยตาม หรือเพื่อให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม ฯลฯ ขณะที่วัจนกรรมการบริภาษเป็นวัจนกรรมในกลุ่ม ประเภทแสดงความรู้สึก(expressives)ที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายจะแสดงความรู้สึกในเชิงลบหรือทำร้าย จิตใจให้ผู้ฟังสำนึกความผิดที่ได้กระทำ (วิสันต์ สุขวิสิทธิ์, ๒๕๔๗: ๗)

นอกจากวัตถุประสงค์ของกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมทั้งสองประเภท ข้างต้น จะมีความแตกต่างกันแล้ว เมื่อพิจารณาลักษณะการปรากฏร่วมของกลวิธีทางภาษาใน วัจนกรรมทั้งสองประเภท พบว่าการปรากฏร่วมของกลวิธีในวัจนกรรมทั้งสองประเภทยังมีความ แตกต่างกันด้วย กล่าวคือ ในวัจนกรรมการดักเตือน ผู้พูดมักเลือกที่จะใช้กลวิธีทางภาษาหลาย กลวิธีปรากฏร่วมกัน ขณะที่ผู้พูดเลือกที่จะใช้กลวิธีเพียงไม่กี่กลวิธีในการแสดงวัจนกรรม บริภาษ (วิสันต์ สุขวิสิทธิ์, ๒๕๔๗) ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ผู้พูดส่วนใหญ่มักเลือกแสดงวัจนกรรม การดักเตือนโดยใช้การปรากฏร่วมของกลวิธีทางภาษามากมายเช่นนี้ ซึ่งแตกต่างไปจากการ แสดงวัจนกรรมการบริภาษที่ผู้พูดมักไม่ค่อยบริภาษโดยใช้กลวิธีหลายกลวิธีปรากฏร่วมกัน (วิสันต์ สุขวิสิทธิ์, ๒๕๔๗) อาจเนื่องมาจากเจตนาของการแสดงวัจนกรรมทั้งสองประเภทมีความแตกต่าง

กัน กล่าวคือการดักเตือนเป็นการแสดงวัจนกรรมที่ผู้พูดมีเจตนาให้ผู้ฟังสำนึกหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม ดังนั้นการแสดงวัจนกรรมการดักเตือนโดยใช้กลวิธีหลายกลวิธีปรากฏร่วมกันจึงอาจช่วยโน้มน้าวให้ผู้ฟังคล้อยตาม ขณะที่การปรึกษาเป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดมีเจตนาเพียงต้องการแสดงความรู้สึกในเชิงลบให้ผู้ฟังรับรู้และเจ็บใจในการกระทำ (วิสันต์ สุขวิสิทธิ์, ๒๕๔๗) เท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีความสุภาพกับสถานการณ์การกระทำผิด พบว่าผลการวิจัยที่ได้ยังแตกต่างไปจากงานวิจัยเรื่องการใช้ภาษาเพื่อแสดงการตำหนิของคนไทย ของนุชนารถ เฟิงสุริยา (๒๕๔๘) กล่าวคือ นุชนารถพบว่าสถานการณ์การกระทำผิดไม่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพที่ปรากฏในวัจนกรรมการตำหนิ ขณะที่ผู้วิจัยพบว่าสถานการณ์การกระทำผิดมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพในวัจนกรรมการดักเตือน ทั้งนี้ ความแตกต่างข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเกิดจากวัจนกรรมการดักเตือนเป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดมีเจตนา “หวังดี” ที่จะให้ผู้ฟังสำนึกหรือเปลี่ยนแปลงการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม จึงทำให้ผู้พูดคำนึงถึงระดับการคุกคามหน้าในแต่ละสถานการณ์ในวัฒนธรรมด้วยขณะที่วัจนกรรมการตำหนิเป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดมีเจตนาแสดงว่าผู้ฟังไม่เป็นที่ยอมรับ (นุชนารถ เฟิงสุริยา, ๒๕๔๘) ผู้พูดจึงอาจไม่จำเป็นต้องคำนึงเกี่ยวกับระดับการคุกคามหน้าในวัฒนธรรมเลยก็ได้

๓.๒.๓ เปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในบริบทของการแสดงวัจนกรรมการดักเตือนกับบริบทอื่น

เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้มุ่งเน้นที่จะศึกษาวัจนกรรมการดักเตือนในภาษาไทย จากคู่ความสัมพันธ์ของครูกับศิษย์ ดังนั้นผลการศึกษาก็เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในแง่มุมหนึ่ง

จากผลการศึกษาที่พบว่าในบริบทของการแสดงวัจนกรรมการดักเตือน ครูมักเลือกใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง เช่น การใช้ถ้อยคำลดน้ำหนักความรุนแรง การแสดงความเป็นห่วง ฯลฯ ทำให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งทางศึกษาศาสตร์เรียกพฤติกรรมนี้ว่าเป็นอิทธิพลทางอ้อมของครูที่ทำให้ครูกับนักเรียนมีความใกล้ชิดสนิทสนม รวมไปถึงการร่วมมือและปรึกษาหารือกันในการทำกิจกรรม (Bellack, 1963 อ้างถึงใน ปวีณา วัชรสุวรรณ, ๒๕๔๗) ลักษณะดังกล่าวเป็นไปตามหลักและแนวทางจิตวิทยาเรื่องธรรมชาติของเด็กในช่วงวัยรุ่นที่มักไม่ชอบการสั่งหรือสื่อสารที่ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าถูกบังคับหรือไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคม ผู้มีหน้าที่ในการอบรมพฤติกรรมหรือความประพฤติควรแสดงออกถึงความเข้าใจ และยอมรับในพฤติกรรม

เหล่านั้น(นพมาศ ธีระเวคิน, ๒๕๔๖) ผลการศึกษาข้างต้นมีทั้งส่วนที่สอดคล้องและแตกต่างจากงานวิจัยเรื่องกลวิธีการกล่าวแย้งในภาษาไทย : กรณีศึกษาครูและนักเรียน ของปวีณา วัชรสุวรรณ (๒๕๔๗) กล่าวคือ ในบริบทของการแสดงวัจนกรรมการแย้งความคิดเห็น ครูมักเลือกใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรง เช่น การแสดงการถาม การอ้างแหล่งที่มาของข้อมูล ฯลฯ เหมือนการแสดงวัจนกรรมการตักเตือน ขณะที่ในบริบทของการแสดงวัจนกรรมการแย้งสิ่งผิด ครูมักเลือกใช้กลวิธีตรงมากกว่ากลวิธีความสุภาพ เช่น การบอกล่าวผิด การสั่งให้แก้ไข ฯลฯ (ปวีณา วัชรสุวรรณ, ๒๕๔๗) ซึ่งทางศึกษาศาสตร์ถือว่ากลวิธีดังกล่าวเป็นอิทธิพลทางตรงของครูที่ทำให้ นักเรียนตอบสนองการแสดงพฤติกรรมที่ครูต้องการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และอิทธิพลนี้มักจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เป็นครูเห็นว่านักเรียนมีความเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งผิดไปจากความเป็นจริงหรือที่ควรจะเป็น(Bellack, 1963 อ้างถึงใน ปวีณา วัชรสุวรรณ, ๒๕๔๗)

นอกจากนี้ผลการศึกษาเรื่องการแสดงวัจนกรรมการตักเตือนที่พบว่าครูมักเลือกใช้กลวิธีความสุภาพมากกว่ากลวิธีตรงยังมีความแตกต่างและสอดคล้องกับงานวิจัยทางด้านศึกษาศาสตร์ที่กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ กล่าวคือ งานวิจัยนี้แตกต่างไปจากงานวิจัยของ ชุศรี เอมละออง (๒๕๒๘)และณัญญา แก้วสุวรรณ (๒๕๒๕) ที่ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียนก่อนการปฏิรูประบบการศึกษาปี ๒๕๔๒ และพบว่าครูมักเลือกแสดงปฏิสัมพันธ์จากการใช้อิทธิพลทางตรงมากกว่าอิทธิพลทางอ้อม ขณะที่ผลการศึกษาเดียวกันสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจากการเรียนการสอนในห้องเรียนหลังการปฏิรูประบบการศึกษาปี ๒๕๔๒ ของรุ่งสุรีย์ สิงหาราช(๒๕๔๓) ซึ่งพบว่าครูมักเลือกที่จะแสดงปฏิสัมพันธ์จากการใช้อิทธิพลทางอ้อมในการเรียนการสอนมากกว่าการใช้อิทธิพลทางตรง ทั้งนี้รุ่งสุรีย์ ให้ความเห็นว่าความแตกต่างระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับศิษย์ในช่วงก่อนและหลังปฏิรูปการศึกษาปี ๒๕๔๒ เช่นนี้สัมพันธ์กับระบบการศึกษาจากเดิม ซึ่งเคยยึดกระบวนการความคิดจากตัวครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher Center) และเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาด มาเป็นการมุ่งเน้นที่กระบวนการความคิดจากตัวนักเรียนเป็นสำคัญ (Child Center)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการตักเตือนกับสถานการณ์การกระทำผิดและการเปรียบเทียบผลการวิจัยเรื่องวัจนกรรมการตักเตือนในภาษาไทยกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า สถานการณ์การกระทำผิดมีผลต่อความแตกต่างในการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในวัจนกรรมการตักเตือน กล่าวคือผู้พูดใช้กลวิธีความสุภาพในสถานการณ์ที่ผู้พูดเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่ทำให้ผู้ฟังอับอาย เช่น สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพื่อนเพศตรงข้าม แต่ใช้ กลวิธีตักเตือนอย่างตรงไปตรงมา ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทันทีในสถานการณ์ที่ผู้ฟังกระทำสิ่งผิดกฎหมาย ในที่นี้ได้แก่ สถานการณ์ที่ผู้ฟังแอบ

ไปเล่นการพนันหลังเลิกเรียนเป็นประจำ ส่วนกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือหรือ
คล้อยตามจะใช้ในสถานการณ์ที่จัดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว (aggressive behavior) ของวัยรุ่น โดยใน
ที่นี้คือสถานการณ์ที่ผู้ฟังชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทและยกพวกตีกัน และกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำ
ให้ผู้ฟังเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรมจะใช้ในสถานการณ์ที่ผู้พูดเห็นว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ควรทำให้
ผู้ฟังเห็นผลร้ายจากการกระทำอย่างชัดเจน ซึ่งได้แก่สถานการณ์ที่ผู้ฟังกินยาลดความอ้วน โดยไม่ได้
อยู่ในความควบคุมของแพทย์ ทั้งนี้ผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ใน
เบื้องต้น